

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenredni ponedeljki in dnevi po praznicah, ter velja po pošti prejemati na avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gid., za pol leta 8 gid., za četrt leta 4 gid. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 18 gid., za četrt leta 3 gid. 30 kr., za en mesec 1 gid. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 fr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 3 gid. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gid. — Za oznanila se plačuje od štiri do pete petit-vrste 6 kr., če se oznani enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolomanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravištvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. ad ministracijo redi je v „Narodni tiskarni“ v Kolomanovej hiši.

Iz Bosne in Hercegovine.

Mej vsemi predmeti zdanje dnevne politike najbolj zanimajoče je vojevanje naše vojske v Bosni, ali poročil od tam je malo. Najnovejši oficijalni telegram od 27. avgusta to-le pripoveduje:

„Razen orožja in kanonov, o katerih je bilo že poročano, bilo je našej vojski vsled razoroženja samo v Sarajevem 6000 turških pušk izročeni. Izmej turških vojakov (nizamov, redivov in bašibozukov), kateri so bili pri vzetju Sarajeva ujeti, poslanih je 55 oficirjev in 83 vojakov v Brod. — Več vstaških čet, katere so bile pri Stolcu razpršene, bilo je ujetih. — Dne 24. t. m. so se udali pri Mostaru našim prvim stražam 4 turški oficirji in 154 redivov. — Dvajseta divizija je bila 26. avgusta pri Doboji zopet vnovič napadena od turške infanterije in artilerije, vendar je bil boj brez večje pomembe. — Pri razgledovanju pred Banjaluko je bil 24. t. m. pri Ključu boj z vstaši. Natančneje o tem nij znano.“

Iz tega telegrama je vidno, da je turška vstaja zoper našo vojsko tudi po vzetju dveh glavnih mest, Sarajeva in Mostara, še vedno živahna, in da žalibog nij upati, da bi moglo biti muselmanske oborožene druhali hitro razorožiti in vreči. Pri Doboji nov napad na naše 26. t. m., in sicer tudi s kanoni! Uže ko je bil magjarski malo srečni general Szapary 23. t. m. napaden, pisala je „N. fr. Pr.“ od vtorka 27. avgusta: „Iz tega se prvič kaže, da vzetje Sarajeva nij imelo na vzhodni oddelek turških vstašev nobednega moralčnega učinka, drugič pa, da Szapary nij dobil še dovolj pomoči.“ To je zdaj po novem napadu vstašev 26. avgusta še bolj resnično in dokazuje, da hočejo vstaši vstrajno vstavljati se,

in da bode naša vojska še trdo delo imela, predno jih uniči ali razoroži, zlasti, ker je videti, da se bodo po izgubi večjih mest in krajev pomeknili v bosenske gore in gozde, od koder jih bode krvavo težko iztrebiti.

Iz Broda se v „D. Ztg.“ poroča: Kakor vojni ogleduhi poročajo, raste število vstaških čet okolo Zvornika in se v Gradačcu, Gračanici, v zgornej in dolnjej Tuzli muzelmanje pripravljajo na hud upor. Iz jugo-zapada so dobili municije, pušk in kanonov obilo. — Velika četa vstaškega turškega vodje Požderca se zbira v Kozara planini in baje namerava Banjaluko še enkrat napasti.

Kakor „Pester Lloyd“ poroča, stoji glavna moč onih turških upornikov, ki so bili iz Sarajeva pregnani, pod poveljstvom Ismail-bega v Javorskih gorah, blizu srbske meje v ugodnih pozicijah mej Višegradom in Zvornikom. Ko bi bil magjarski general Szapary svoj nalog, do Zvornika prodreti in ta grad zasesti, izvršil, ne bi bili mogli vstaši tam usesti se. Tako pa vzrasto še velike težave.

Prijateljska poročila iz Bosne.

V.

V Travniku 18. avg. 1878.

Dragi prijatelj!

K ljubemu tvojemu pismu od 10. t. m., v katerem me prosiš, da bi ti nekoliko opisal zadnje boje, in katero sem denes v Travniku prejel, odgovarjam ti sledeče:

3. avg. odrinili smo 7. divizija, pri katerej je naš polk, iz Banjaluke proti Travniku, in imeli smo do Travnika 6 maršev narediti, namreč: Banjaluka, Dobrinje, Sitnica, Varcarevo, Jajce, Karavla, Travnik. Opominjam, da

v štacijah le pod milim nebom prenočujemo, in če nij v štaciji pripravnega prostora, marširamo trudni, lačni in žejni dalje, dokler ne pridemo do vode in velike ravnine. Kuhamo samo zvečer. Prvi dan (3. avgusta) marširali smo v miru, tudi drugi dan (4. avgusta) nij bilo nikjer nič Turkov opaziti. Vendar smo uže v Sitnici izvedeli, da nas čakajo blizu Varcarevega. Po noči od 4. do 5. avgusta je vso noč deževalo, da smo zjutraj vsi mokri vstali, in se ob 7. uri iz Sitnice napotili proti Varcarevemu. Pred nami je marširal prvi bataljon našega polka za prednjo stražo.

Komaj tako jedno uro marširamo, kar blizo sela Rogelje začujemo prvi turški strel. Brž se na dano povelje ustavimo, ter se v mala krdela združimo. Na to odda naša gorska baterija prve tri prazne strele (hohlschüsse), godba zaigra cesarsko himno, v znamenje, da se začne prvi boj, in mi zavpijemo: „Živio! car, vojska in država naša!“ Dragi prijatelj, tak trenotek človeka čudno prime!

Zdaj se prične boj. Turška druhal je bila v trdnih pozicijah ob gori, mi pak smo po ravnini marširali. Zdaj se razprostremo na dve strani, in sicer vs naš polk in dve kompaniji Leopoldovcev, ter Turke na straneh primemo. Jaz sem bil na desnem krilu. Boj je bil ljut, in svinčenke so padale kakor toča. Pokalo je cele tri ure, proti poludnevu pa je levo naše krilo po velikem trudu dospelo na vrh gore, na katerej so bili Turki utrjeni, ter jih z vso silo prijel, tako, da se je ob 1/2 12. uri začela turška golazen umikati. Ob 1. uri smo bili uže na vsej gori, in Turki so bili popolnem premagani. Ta dan smo vzeli Turkom tudi jedno zastavo. Turkov je dosti padlo. Od naših je bil nadlejtentant Doksat težko ranjen, in je drugi dan umrl. Škoda

Listek.

Zaklad pomorskega razbojnika.

(Po Fr. Gerstäckerji.)

Prvo poglavje.

(Dalje.)

„Da! kraja vam ne morem tako čisto opisati, sennor,“ odgovori tujec, — „jaz nijsem pomorščak, in nam suhozemcem je jeden kraj na vodi jednak družemu; a zgodilo se je to blizo osem dnij od tu, in če se ne motim, bolj južno od Valparaiso, ker se spominjam, da sem južni križ v zadnjih dnevih vedno za soboj lahko opazoval.“

„Vaš kapiten bode vsaj to tukajšnjem sodnji naznanil?“ vpraša mladi mož; „ravno zdaj imamo tu v luki dosta angleških in španjskih vojnih ladij, in trud bi se uže poplačal, ako za piratom jedno kapersko ladjo odpošljemo.“

„Tedaj ima vrag zopet jednega izmej teh peklenskih piratov pod jadrom?“ vsklikne stari kapiten; „mislil sem, odkar so Tenara z vso njegovo svojatjo vdušili, da so ti spaki popolnem iztrebljeni, ali vsaj za jedno kopo let ostrašeni.“

„Da, Tenares moral je biti pravi divjak,“ zavrne tujec, vino iz kozarca v jednom dušku izpraznivši; „katere ladije so ga takrat uže zajele?“

„San Antonio in Pendenciero,“ odgovori Anglež.

„Gotovo so te ladije, ki so še zdaj tu na pristanišči?“ vpraša tujec.

„Ne,“ odgovori stari kapiten, „San Antonio odjadral je na Španjsko, Pendenciero križa pa ob peruanskih obalah.“

„Hm,“ mrmra tujec in premišlja joč z glavo kima, — „a kaj sem ravno hotel reči, — aha, — kako se je zovel kupec, ki je piratsko ladjo od vlade kupil, — mislim, da je

bila na dražbi prodana, — nij bil to nekov don Manuto, kakor sem bil čul?“ Sklenico je zopet prijel, kakor bi si baš hotel natočiti, in jo vedno še držal, od starega kapitena odgovor pričakovavši.

„Da, don Manuto,“ odgovori ta, napolnivši si svoj kozarec, — „tako ime je imel vsaj prejšnji kupec piratske Reconocido.“

„Prejšnji kupec!“ vsklikne tujec, in vino izlije se mu iz sklenice, ker je ravno hotel si natočiti, čez kozarec in po mizi, še predno jo je mogel zravnati; potem pa, kakor se bilo to ponesrečilo, pogleda sklenico proti luči, si kozarec do vrha natoči in prazno izpije.

„Caramba, amigo!“ začudi se mladi oficir, — „ladija vas jako zanima, kakor se kaže; ali ste z njo kaj nameravali?“

„Hm,“ odvrne tujec uže popolnem mirno, si obrise vino z brk, ter si jih zravnava s sredincem na desno in levo, — „uzroka bi uže

zanj! Sicer so padli še trije možje, 15 jih je bilo več ali menj ranjenih.

6. avgusta smo bili v taboru v Varcarevem, zvečer smo odmarširali proti Jajcu. — Kako smo se tukaj bili s turško golaznijo, ti denes ne utegnem poročati, ker moram na „štrafkomando“. Bog!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. avgusta.

Hrvatski ban Mažuranić je dobil od cesarja sledeče pismo: „Ljubi ban Mažuranić! Iz poročila fcm. Josipa barona Filipovića ob prigodu marširanja 13. armadnega kora sem izprevidel, da so se tako oblastnije kakor tudi prebivalci v provincijalu pri tej priliki delavno, podpiralno in požrtvovalno izkazali. Ukazujem Vam oblastnijam in prebivalcem izreči mojo zadovoljnost in moje priznanje.“

Zagrebski odbor za razsvitljava ob priliki vzetja Sarajeva je dobil od generala Filipovića zahvalo in odzdrav, znamenje, da telegrafna zveza nij pretrgana, če prav uže nekaj dni nij nobenih poročil iz Sarajeva bilo.

Magjari nadaljujejo svoje smešno protivljenje zoper zasedenje Bosne, kar bi se moralo pa, ker bi postalo lahko našej armadi osodno, strogo kaznovati. Peštanski podžupan je bil prvi, ki kljubu ministerskemu ukazu nij hotel dati predprege za prevažanje živeža bosenske armadi; temu sledilo je še mnogo družih magjarskih županov, ki se jednako protivijo. Magjari se radi hvalijo s konstitucionalno državo, a da bi tudi dolžnosti, katere jim domobranstvo nalaga, izvrševali, kakor to izgledno storijo Hrvatje, kateri imajo na bojišči sami 22.650 voz, to zdi se jim preveč, ter se izgovarjajo s tem, da imajo vsled zasedenja Bosne in Hercegovine uže itak preveč bremen nositi. Sicer je pa to protivljenje Magjarov za stvar celo dobro, ker nas pomaga rešiti nesreče, da bi rešeno Bosno dobili v roko in upravo baš Magjari.

Vnanje države.

Rusi so v Aziji zopet jedenkrat Angleže diplomatsko zmagali. Kakor smo uže poročali, poslala je ruska vlada poslanika v Kabul, afganiškemu emiru. Tega poslanika je emir vrlo prijazno sprejel, ga pogostil, ter njemu na čast napravil ogled črez svojo armado. Pokazal je sploh, kolikanj čisla rusko vlado. Angleži, ki doslej na nobeden način nijso mogli doseči, da bi afganiški emir sprejel angleškega residenta (polnomočnika), so zlobno gledali in opazovali rastoči ruski vpliv v srednji Aziji. In angleške novine so oznanjevale svetu, da je tudi angleška vlada odposlala svojega poslanika v Kabul, ki bode z lepa ali z grda prisilil emira, da bode sprejel angle-

škega residenta. Ali afganiški emir sovraži Angleže, ker pozna njihovo nenasitljivost. Zato žuga zdaj Angleška, da bode sotesko Khyber afganiškemu emiru zaprla, in severno zapadno mejo popravila, to je, zemljišče afganskega emira si prisvojila. Ali emir v Kabulu si misli: ruski car je blizu! Vse to pa kaže, da nadaljevanje reševanja orientalnega vprašanja vršilo se bode v Aziji.

Turški sultan je, kakor se dunajskemu „Tagbl.“ poroča, rekel poslanikom velevlastij, da na noben način ne bode Grkom nič zemlje odstopil. „Te sramote državi svojej ne bodem storil“, dejal je. Vsled tega zbira Turčija na meji Grecije vojsko. Džzdaj je v Tesaliji in Epiru 30.000 mož turške vojske nabrane. Po naredbah turškega vojnega ministra pa ima biti še 20.000 mož do 10. septembra v Janino in Lariso poslanih biti zoper Grke, če vojsko začne. — Gotovo se zdaj Grki kesajo, da so prej mirno prežali in gledali, namesto, da bi bili z Rusi in Srbi skupno v boj stopili.

Nemčija nema sreče s svojim načrtom postave zoper socijalne demokrate. Kakor je uže znano, predložila je oni načrt nemškemu zveznemu svetu, kateri ga je zopet v posvetovanje oddal pravosodnemu odboru. Iz tega načrta izbrisal je uže pravosodni odbor tisti državni urad, ki bi imel nadzorovati zadeve raznih društev in vse časopisje. Mesto takega državnega urada prevzel bode pa ta posel zvezni svet (bundesrat). Pravosodni odbor tudi nij dovolil da bi se premoženje razpuščenih društev konfisciralo in krajnej ubožnej denarnici oddajalo, kakor je to Bismarck zahteval v osnovi socijalne postave. S tem malenkostnim predruženjem pa pruski načrt postave zoper socijaliste še nij izgubil svoje strašne ostrine.

Dopisi.

Iz loške doline 26. avg. [Izv. dop.] — Graje vredno in kritizirati se mora ravnanje nekaterih ljudij, ki vznemirjajočimi vestmi o Bosni alarmirajo itak uže zbegano občinstvo. Nevoljno sem poslušal kako je minole dni neka babura plašila nevedne kmetiče s tem, da jim je pripovedovala, da so trije bataljoni domačega polka popolno uničeni; mislite si tugovanje in žalost roditeljev in svojcev. Veliko odgovornost prevzame razširjevalec enakih lažnjivih vestij. Ruzumne možake zavračam na „Slovenski Narod“, kateri nam vse resnično in pozitivno o vojni pove. Torej podučujmo ljudstvo o tem vsi, ki čitamo.

Prihodnje šolsko leto se bode naša mladina za četrti razred doma šolala; sedajna trirazredna šola je v čveterorazredno preustrojena. To je velika dobrotta za naš okraj in

bližnjo okolico, kjer je velika množica ukaželjne dece, katerim je treba znanja. A bojazen nas navdaja, da ne bode s četrtim razredom bodoče leto še nič, ker primanjkuje moških učiteljskih močij; slavni krajni šolski svet odvrta učiteljice, rekoč: ženska ne more brzdati odrastelih učencev. Nekateri se pa izjavljajo, da je ženska učiteljska moč tudi dobra, kjer nij druge. Krajni šolski svet naj bi raje preskrbel izvrstnega nadučitelja, (katerega nemamo), da bi bil sposoben podučevati tudi v IV. razredu, potem se lahko zadovoljimo, ako podučujejo v I. in II. razredu učiteljice. Možje! prevdarite vsak korak, da ne bode mladini v kvar. —

Z letino nijso zadovoljni naši kmetovalci; mokrote je bilo preveč. Krompir, glavni pridelek v našem kraju, zelo gnjuje; radi tega gospodinje skrbje, s kom bodo krompir nadomestile.

Iz Metlike 22. avg. [Izv. dop.] Sarajevo je naše! Ta vest nas je tu v našem mestici vse z radostjo napolnila. Po neizrekljivih težavah in velikih izgubah prodrle so tedaj naše hrabre vojske do Sarajeva, in to največje jugoslovansko mesto vzele. V proslavljenju tega dne bilo je tudi celo naše mestice razsvitljeno, kljubu temu, da je bil nemškutarski župan protiven. Sto in sto lučic migljalo ja na oknih, katere so nam hotele pripovedovati, da naj si avstrijski Slovani ta dan dobro zapamtimo, ker slavjanski živelj postal je v Avstriji močnejši, slavjanska večina v Avstriji se je s tem dnem namnožila. Razsvitljen je bil grad nemškega viteškega reda, grad vit. Savinška in vse privatne hiše. Naše občinstvo bilo je ta dan jako navdušeno. In da so za slavjansko stvar in našo cesarsko hišo navdušeni, pokazalo je mnogo transparentov z napisi: „Bog živi, Bog ohrani cesarja!“ „Živila zmaga!“ „Slava c. kr. armadi“. Na mestnej hiši bil je velik transparent izpostavljen, v katerem je podoba našega cesarja v sto in sto lučicah bleščela; pod transparentom stal je napis: „Ven s Turki! Nek se ori, kud' se se slavska rieč govori.“ Slavnost je celo poveličala naša mestna godba, katera je svirala najprej cesarsko pesem pred mestno hišo, potem pa je šla skozi mesto. Velika množica od blizu in od daleč spremljevala jo je, in krepki „živio“-klici čuli so se neprenehom. Cela slavnost imela je pa popolnem naroden značaj. Pozno v noč razišla se je še le navdušena množica ljudstva.

dovolj imel, ako bi se za to ladijo zanimal, ker sem bil ž njo uže v tesnejšji zvezi, kakoršno si več ne želim s katero njegove baže priti, — a jaz se nijsem čudil ladiji, nego le možu, o katerem smo govorili, ker se mi je tako zdelo, kakor da bi beseda „prejšnji“ hotela izraziti, da je stari gospod umrl, česar se ve da zopet ne želim.“

„Resnica je to,“ pravi kapitan, „don Manuto umrl je slučajno oni večer, ko je sklenil kupčijo zavolj ladije. Zapuščina njegova in vse njegovo imetje ostalo je pa v takovem neredu, bilo je vse tako male vrednosti, da so ga za insolventnega proglasili. Piratsko ladijo so pa potem v drugič prodali, ko se je bila delj časa v luki brez varstva sem in tja podila in uže hudo poškodovala. Drugi kupec sem jaz,“ — se nekoliko prikloni, — „a to je dolga pripovedka, sennor, in ker je uže precej se zapoznalo, mislim, da je čas, da odinemo, jutri —“

„Oj caballeros!“ obrne se uljudno tujec k svojim sosedom za mizo, — „po dolgem potovanji na morji sem denes prvič zopet na mirnih tleh in preveč se veselim take prijete družbe, da bi se tako hitro zopet od nje poslovil. Juanita, amiga mia, prinesi še dve sklenici svojega najboljšega vina, srce moje, in drugih kozarcev.“

„Ne vem, sennor,“ pravi stari pomorščak v malej zadregi, ko je videl, da deklica uže ono nese, kar napravi srce veselo, — „to je —“

„Prostost moje mi morate odpustiti, caballeros,“ seže mu proseče tujec v besedo. „Kakor se kaže, ste vsi „vodne podgane“, in dolzih uklanjani ne vajeni; dovolite tedaj jedenkrat tudi „poljskej podgani“, da se malo dnij na svojem elementu razveseljuje — mej vami. Da vam bode pa jasno moje zanimanje za Reconocido, in uzroki, zadostovalo vam bode, ako vam povem, da sem baš po tem piratu

vse svoje premoženje izgubil; lahko je tedaj umeti, da mi je nekako zadostenje, ako slišim natančneje poročilo o končnem sklepu zločinskega življenja piratske ladije. O Marequita, chiquita, to je pravo vino, — stari dobri znanec lepših in boljših časov — krasna dežela Champagne, to je istiniti „val paraiso“ — zdaj pak caballeros: napijmo veselemu živjenju in naglej smrti!“

Kozarci so bili napolnjeni in mož imel je v sebi tako nekaj posebnega, živahnega, da sta se stara pomorščaka sramovala, njegovej prošnji odreči; le mladi Anglež izgovarjal se je s tem, da radi svoje boleznij ne sme vina okusiti; oba pomorščaka in tujec pa tej napitnici visoke kozarce do dna izprazno.

Mladi mož se pa nij le radi svoje bolehnosti hotel pridružiti, ampak želel je z Manuelo več-ko mogoče se pomenkovati; le sem in tja umešal se je v razgovor onih treh pivcev pri mizi. A tudi tujec mu nij dopadal,

P. n. volilcem celjskega volilnega okraja!

Volitev poslanca za deželni zbor se bode 12. septembra t. l. vršila. Naš dozdani kandidat za deželno poslanstvo, g. dr. Josip Srnec, je zdaj pri vojaštvu v Bosni, in ne more voljen biti za poslanca, dokler je aktivni oficir v c. kr. armadi. Treba je tedaj drugega kandidata postaviti, v katero svrhu se volilci in drugi slovenski domoljubi uljudno vabijo k shodu v sredo 4. septembra popoldne ob 4. uri v gostilnici g. Hanzenbihlerja v Žavcu se sniti.

Centralni volilni odbor za slov. Štajer.

Domače stvari.

— (Ugovorna obravnava zoper konfiskacijo „Slovenskega Naroda“.) Zoper zadnjo konfiskacijo našega lista smo bili uložili zopet enkrat ugovor pri deželnej sodnji. Vsled tega je bila zadnja sobota javna obravnava. Naš list je zastopal obče znani tukajšnji narodni advokat, g. dr. Valentin Zarnik. V obširnem govoru (katerega žalibog celega ne moremo ponatisniti, ker bi bili — konfiscirani, kakor nas prejšnje izkustvo uči) je dr. Zarnik dokazoval neopravičenost konfiskacije, naglaševaje tiskovno svobodo, ki je v osnovnih državnih zakonih vsem državljanom zagotovljena, dokazoval nedolžni značaj in resničnost objavljenega dotičnega našega članka, in prizivljal se na neodvisnost sodniško, ki naj ne bi potrjevala tacihi konfiskacij. Ali žalibog je bil ves trud našega zagovornika, advokata dr. Zarnika, ravno tako brezuspešen, kakor pri prej vršenih jednacih obravnava truh urednikov: — konfiskacija je bila potrjena.

— (Vojna pripravna šola v Ljubljani) se ima letos zapreti. Učenci se bodo razdelili po peških kadetkih šolah.

— (Iz Črnomlja) smo prejeli šolsko letno poročilo, iz katerega posnemljemo, da je v vseh štirih razredih 482 otrok šolo obiskovalo, in sicer v I. razredu 95 dečkov in 95 deklic, v II. 78 dečkov in 80 deklic, v III. 35 dečkov in 47 deklic, v IV. 30 dečkov in 22 deklic.

— („Slovenecem je jedini spas u književnosti s Hrvato-Srbi.“) Pod tem naslovom priobčuje prof. dr. Petar Tomić v hrvatskem časniku „Branislavu“, ki izhaja

— sam ne vedel zakaj; ne mogel si tolmačiti, od kod izvira ta sumnja in zakaj, a bilo je tako, in neka neznana posebnost tujčeva opravičevala je ta čut mladega Angleža.

„No, ako vas piratska ladija zanima, morem vam z malo besedij vso njeno zgodovino razložiti,“ prične tedaj stari kapiten. „Ladija ležala je mej tem, ko so sodnije uravnale zapuščino prejšnjega posestnika, mnogo let tu v luki, skoraj da so uže vsi na njo pozabili. Ladija imela ne tako rekoč nobednega gospodarja, zato se je tudi zgodilo, da jo je jedenkrat močan sever, — nadloga našega pristanišča — ob breg zapodil; pri tej priliki se je ladija tako poškodila, da se na njeno popraviljanje ne dalo več misliti.“

„Škoda,“ oglasi se tujec; „kakor se je pripovedovalo, bila je to izvrstna ladija; v mehikanskem zalivu niso mogli njene hitrosti in orjakosti prehvaliti.“

v Ojzku, dva članka, ki priporočata literarno zjedinjenje naše s Hrvati.

— (Družba sv. Mohora.) Razpošilja tev družbinih knjig se je pričela in bodo č. gg. družbeniki knjige prejeli po vrsti, kakor so škofije tiskane v „Koledarju“. Družba sv. Mohora je imela od 1. avgusta 1877 do 1. avgusta 1878 25.755 gl. 62 kr. dohodkov in 25.752 gl. 94 kr. stroškov. Matici je prista 166 gl. v gotovini. Za prihodnje leto 1879 razpisuje družbin odbor sledeča družbina darila: a) Sto in štirideset gold. za štiri krajše izvorne povesti, vsakej po 35 gold., v obsegu 1/2 tiskane pole in b) Sto in štirideset gold. za štiri podučne spise raznega zapopadka, vsakemu po 35 gold., v obsegu 1/2 tiskane pole. Najbolj ustrezajo družbinemu namenu: razprave o narodnem gospodarstvu, poduki iz pravoslovja, naravoslovja in zdravilstva, črtice iz cerkvene ali posvetne zgodovine, potopisi, životopisi slavnihi mož itd. Tudi primerne pesni in spise pošteno šaljivega zapopadka bode odbor z veseljem sprejel. Pisatelje pa, kateri za družbo pišejo, prosimo, naj ne zabijo, da njihovih spisov ne bere le peščica bralcev, temveč več, nego 25.000 udov jih prebira; izmej bralcev pa pripada ogromna večina priprostemu ljudstvu, zato spisi nikdar naj ne bojo previsoki ali preučeno osnovani in sestavljeni. Ložej so priprostemu človeku umljivi, prej ga bodo podučili in mu blažili um in srce. Rokopisi naj se družbinemu tajniku pošljejo do 1. majnika 1879 brez podpisanega imena, katero naj se priloži v zapečatenem listu. — Prisojena darila bodo izplačana na god sv. Mohora dne 13. julija 1879. — Namenjene so družnikom prihodnje leto 1879 sledeče knjige: 1. „Slovenski Goffine“ — to je razlaganje sv. maše, beril in evangelijev. 2. „Šmarnice presv. Jezusovega Serca.“ 3. in 4. „Spisovnik za Slovence“. Sestavil Andrej Praprotnik, nadučitelj in ravnatelj I. mestne šole v Ljubljani. 5. „Občna zgodovina.“ Spisuje gosp. profesor Josip Stare. VI. snopič konča nemško zgodovino srednjega veka in pripoveduje zgodbe Francozov in Angležev do konca srednjega veka. 6. „Koledar za leto 1880“ z raznovrstnim podučnim in zabavnim berilom.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 26. avgusta.
(Razžaljenje časti)

Prvosednik sodišča je višje deželne sodnije svetovalec g. Kaprec, votanta sta deželne sodnije svetovalca gg. Ribič in Kočevar.

„Menda jo je tudi za to don Manuto kupil, a kakor sem dejal, sever je to uničil; zdaj bi pa popolna poprava te ladije baš toliko stala, kakor nova. Po končnej ureditvi vseh stvari iz zapuščine ranjcega Manuto, prodajala se je razen drugih rečij tudi Reconocido; a niklo nij hotel le na malo za njo ponuditi. Koncem kupil sem jaz razbitine dosta v ceno, da bodem z Reconocida za se porabil, kar se bo dalo porabiti in tako toliko dobil, kolikor sem dal za ladijo. Jadrniki so bili še dobro ohranjeni, zato dal sem jih uže na svojo ladijo postaviti; tudi notranjo upravo kajite, istinito okusna, porabil bodem za se; vrvje in verige, kar so moji pomorščaki uže na suho raznosili, plačalo mi bode moj trud pri vsem delu.“

(Dalje prih.)

Tožnika, branjevca in hišnega posestnika ljubljanskega g. Stepančika zastopa advokat Kozjek iz Gradca.

Zatoženca hišnega posestnika in mestnega odbornika g. J. N. Horaka zastopa advokat dr. Moše. Dvorana je poslušalcev prenapolnena. Povabljen je celih 17 prič.

Zatožba se glasi blizu takole: V nedeljo 10. marca t. l. zborovala je pogrebna Marijina bratovščina v Ljubljani občni zbor.

Nek članek ljubljanskega „Tagblatta“ 16. marca 1878 št. 63 je govoril o dveh v tej skupščini stavljenih predlogih zaradi volitve treh novih udov odbora. Očitalo se je v tem članku g. vodji Horaku, da se je pri glasovanju o teh predlogih vladal nekorektno in ne-parlamentarno.

Olgovarjal je na omenjeni članek g. J. N. Horak v Poslanem ljubljanskega „Tagbl.“ št. 68. 23. maja 1878. V tem članku se je g. Stepančiku očitalo, da je s svojim agitatornim neopravičenim sumničenjem družbo tako rekoč z vsacega tira spravil, in da je prejšnjega vodjo g. Kaspar Ahčina in njegovega naslednika g. Pakiča na najnesramnejši način nepoštenega in zmedenega delovanja pri Marijini bratovščini dolžil, kmalu pa prisiljen bil vse svoje neopravičene izjave v tej zadevi preklicati.

Slednjič se v omenjenem „poslanem“ trdi, da je uže vsakemu človeku v Ljubljani znano, da g. Stepančik tako rekoč opravljanje poštenih ljudij smatra kot rokodelstvo.

Vsled tega „poslanega“ se čuti g. Stepančik kot opravljevec ali kakor zatožni spis pravi kot „škandalmacher“ razžaljen, in zahteva, da se g. J. N. Horak dolžnega izpozna pregreška po §. 488 k. z. in naj se kaznuje po §. 493 k. z.

Zatoženec J. N. Horak je 65 let star iz Moravskega blizu Brna doma, uže 42 let v Ljubljani biva in je 35 let ljubljanski meščan. Dosegel je od strani svojih someščanov razna dostojanstva, kar kaže, da uživa pri njih mnogo zaupanja. Bil je uže pred več desetletij občinski zastopnik ljubljanskega mesta in to je ostal še danes, isto tako je tudi svetovalec kupčijske komore. Bil je tudi državni in deželni poslanec. Uže 23 let je načelnik denarne pomočne družbe za obrtnike, in nad 20 let meščanskega zavoda za ukvartiranje vojakov, katera dva zavoda opravlja na občno zadovoljnost udov, kar priznava tudi javnost in občinstvo. Pred 20 leti bil je uže tudi načelnik Marijine bratovščine, a je ta posel zaradi raznih družih opravil odložil in bil še nekoliko let tajnik in denarničar društva.

Pred kakimi tremi leti začel se je tožnik g. Stepančik zaletavati v tačasnega vodjo, ključarja g. Kašper Ahčina. Pravil je, da so napačne številke srečk zapisane v poročilu društva, da so torej lahko zamenjane če dobé kak večji dobiček, kako se more pustiti ključarju kasa, katero lahko odpre, in da ta, ako tako gospodari, daje lahko svojim hčeram po 6000 gold. dote. Pri občnem zboru aranžiral je tačas g. Stepančik velik hrup, in po neprenehoma v časnikih objavljenih napadih g. Ahčina prisilil odstopiti. Njega je odbor potem naprosil, da je vodstvo prevzel, kar je pa, ker je videl, da more nastati še večja po Stepančiku narejena zmešnjava, po dolgih prošnjah tudi storil.

G. Stepančik je bil izvoljen pred tremi leti „per acclamationem“ v odbor družbe, odbor pa ga je volil za podpredsednika. Zdaj

je bil navidezno g. Stepančik zadovoljen. Obdolžil je zdaj Pakiča da je ukral neki srebrni križ, ki je bratovščini bil v last, odpravil, in dolžil ga še neke druge stvari zaradi katere je g. Pakič Stepančika tožil pri delegiranej sodnji in je moral tam g. St. g. Pakiča za zameru in za odpuščanje prositi. V odborovej seji se je Stepančik ponudil, da bode naročil za bratovščino sveče, pa nij hotel nikoli predložiti računa, katerega mu je fabrika poslala. Vsled tega so ga večkrat v seji interpelirali, sosebno g. Maček hudo. Izstopil je iz odbora in po občnem zhoru 10. m. l. ko so bili na predlog g. Arka, Pirnat, Zupančič in jaz (Horak) izvoljeni v odbor „per acclamationem“; začel se je v mene zaletavati g. Stepančik in trdil da nijso izvoljeni dobili večino. Grdil me je v mnogih poslanih „Tagblatta“ češ da če delam take nekorektnosti stvari v javnih sejah kaj moram početi še le v odborovih sejah, da sprejemljem uže bolne ude v bratovščino it d. Dolžil me stacimi natolcevanji pri občinstvu goljufije. Tudi je hodil k udom obrtnijske družbe in pregledaval uložne bukvice, češ da nijso obresti prav preračunjene, in da je mnogo goljufije. Tako rovanje je res kakor sem ga v poslanem v „Tagblattu“ nazivljaj, „opravljanje iz obrta“ in jaz mislim, da sem po vsem povedal g. Stepančiku le resnico, kar bodo tudi priče dokazale.

Zaslišane so bile potem priče gg.: Pakič, Lahajnar, Krivec, Sever, Martin Dolenc, Regali, Drašler, Arko, Debeutz, Hočevnar, zidarški mojster Zupančič itd. Zaobrnila se je situacija precej tako, da se je videlo, kakor da bi bil g. Stepančik toženec in g. Horak tožitelj. Občinstvo in porotniki so se tožiteljevim Stepančikovim opombam smijali večkrat.

Tako je po dolgej prvodnevnej obravnavi izprevidel graški doktor Kozjek, katerega si je bil g. Stepančik najel, da ne opravi nič, in naznanil 27. t. m. zjutraj, da odstopi od

tožbe. S tem je bila stvar končana. G. Stepančik bode plačal pravdne stroške (kacih 400 gld. gotovo).

Omenjamo še, da sta prisegala porotnika trgovca g. Lapajne iz Idrije, in g. Regoršek iz Ljubljane slovenski. Takoj se oglasi dr. Kozjek in pravi, da g. Lapajne ne bode mogel sositi o nemškem članku, morda tudi g. Regoršek ne, ker znata le slovenski. Oba gospoda porotnika pa sta potolažila dr. Kozjeka, da „za silo“ uže tudi nemški znata, akoravno slovensko prisegata. — Kakor se čuje, je bil prišel dr. Kozjek z nado v Ljubljano, da bo iz Stepančikove pravde Bog zna kakovšne lovorike odnesel iz Ljubljane. Pa mož se je jako zmotil, in tukajšnji juristi so se mu zbadljivo smijali.

Dunajska borza 28 avgusta.
(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	61 gld. 75	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	63	80
Zlata renta	72	20
1860 drž. posojilo	111	25
Akcije narodne banke	803	—
Kreditne akcije	244	—
London	115	—
Napol	9	23
C. kr. cekini	5	47
Srebro	100	25
Državne marke	56	70

Oznanilo.

Podpisano županstvo naznanja, da bode **dne 6. septembra tekočega** in vsacega naslednjega leta v **Renčah letni trg** za živino in različno drugo blago.

Županstvo v Renčah,
dne 18. avgusta 1878.
(266—3) **France grof Strassoldo**, župan.

Karel S. Till

trgovstvo s knjigami in papirjem, pod Trančo št. 2, zaloga vseh potrebštin za urade in kupijstvo; zaloga navadnega, pisemskega in zavijalnega papirja. Vse potrebštin za merjevce (inženirje), slikarje in risarje. Najnovejše v konfekciji za papir. Zapisovalne in opravilne knjige. Izdeljujejo se tudi monogrami na pisemski papir, visitne karte in pisemske zavitke. (158—73)

Črnila

za kopiranje, pisanje, risanje, vsake barve in vrste, vse le fino, potem barve za kolekovanje, prodaja po niskih cenah tovarna za črnilo, **Ant. Mrázek**, v Pragi (Češko), Křemencova ulice 3. Poskušnje in cenilniki se pošiljajo, in oddajajo se zastopništva za večja mesta. Manjša naročila s poštnim povzetjem. (271—1)

Služba gozdarja

se oddaje pri podpisnem upravnistvu z letno plačo 600 gold., 30 metrov trdih drv in dolžnostjo, položiti kavecjo v znesku 300 goldinarjev.

Prosilci za to službo morajo biti obeh deželnih jezikov zmožni, spretni v uredovanju in računstvu, ter imajo prošnje obložene s šolskimi spričevali, in dokazili o starosti in dozdanjem službovanji najpозnejše

do 1. oktobra t. l. pri podpisnem upravnistvu uložiti.
Kamnik, 25. avgusta 1878.

Odbor za upravljanje mestnega premoženja.
Dr. Samec, predsednik.
(276—1)

G. Matija Mlekuž,

ki se je zadnjih šest mesecev po Kranjskem in spodnjem Štajerskem klatil, ter na rafiniran način ljudi sleparil, nij uže od 19. septembra 1877 z banko „Slavijo“, oziroma s podpisanim glavnim zastopnikom v nikakoršnej zvezi.

V Ljubljani, dne 28. avgusta 1878.
Ivan Hribar, glavni zastopnik banke „Slavije“.
(277)

Wir empfehlen geschätzt als Bestes und Preiswürdigstes
Die Regenmäntel, Wagendecken (Plachen), Bettelager, Zeltstoffe
der k. k. pr. Fabrik
von M. J. Elsinger & Söhne
in Wien, Neubau, Zollergasse 2.
Lieferanten des k. und k. Kriegsministeriums, Sr. Maj. Kriegsmarine, vieler Humanitätsanstalten etc. etc.
(159—56)

Tujci.

27. avgusta:

Evropa: Lengauer iz Gradca. — Müstl s soprogo iz Gorice. — Skuhala iz Maribora.
Pri Slonu: Pfeifer iz Gradca. — Kunčič iz Novega mesta — Dr. Caesar iz Zadra.
Pri Maliču: Kumar iz Trsta. — Weiner iz Dunaja. — Pichler iz Koševja. — Fround iz Dunaja. — Fischer iz Trsta. — Linker iz Dunaja. — pl. Gariboldi iz Gradca. — Luks iz Trsta. — Herz iz Dunaja.

Loterijsne srečke.

V Trstu 24. avgusta: 31. 15. 34. 74. 35.
V Linci 24. avgusta: 19. 41. 59. 79. 32.

Tri zdravstvena poročila.
Zoper katár, kašelj, hripavost, bolezen v prsih, želodci in grlu.
C. kr. dvornej fabriki sladnih preparatov gosp. Janeza Hoff-a, dvornega preskrbjevalca skoraj vseh evropskih vladarjev na Dunaji, Bräunerstrasse 8.
Parád per Kis-Teremne, 16. aprila 1878. Kakor sem opazoval, je prejeto zdravilno pivo od sladnega ekstrakta dobro vplivalo na mojega bolnika; rad je pije in čuti se umirjenega; vsled tega Vas prosim, da takoj proti postnemu povzetju pošljete 28 sklenic svojega zdravilnega piva od sladnega ekstrakta in 1 funt Hoff-ove sladne čokolade z naslovom: „Blagorodnemu gospodu Albertu Ruttner-ju, direktorju Matra-rudnikov“.
Karl Stoll, dež. poslanec.
Botszowie, 7. julija 1878.
Vaše blagorodje!
Pošljem Vam tu 10 gl. za predplačo ter si usojam Vas zopet kakih 60 sklenic svojega dobrega blagonosnega zdravilnega piva od sladnega ekstrakta prositi.
E. Berszeiczky, grajski vodja v Botszowie na Galissem pri Haliczu.
Antan, 8. julija 1878.
Prosím Vas, pošljite mi še 6 sklenic zdravilnega piva od sladnega ekstrakta in prsnega bombona od sladu. Po rabičenji prvih 6 sklenic čutim se uže boljsega; v prihodnje bodem Vam svoje preverjenje naznanil.
Sjefan Kötig v Antanu pri Mattersdorfu.
Dobiva se pri gospodu G. Piccoli-ju, lekarju v Ljubljani.
(242—6)

Prvi, pravi, blagonosni Janez Hoff-ovi sladni preparati imajo varstveno marko, vključeno v c. kr. av-op. državah. (Slika iznajdnika Janez Hoff-a) Sladna kava in moka za otroke 44krat odlikovani. (Ustanovljenje poslovanja 1847.)

Prvi, pravi, brez odpravljalni, blagonosni, koncentrirani Janez Hoff-ovi sladni ekstrakti suši omni, ki se pije pitea, in je bilo v 30letnem obstanku 44krat odlikano.

Prvi, pravi, brez odpravljalni, blagonosni Janez Hoff-ovi ekstrakti iz sladnega ekstrakta je bila v 30letnem obstanku poslovanja 44krat odlikovana.

Prodaja 80 panjev,

posebno pripravnih za odrejo.

Splošno se še čebeloreja v panjih, napravljenih po starej sistemi, opravlja. Ravno taki panji pa z raznim ravnanjem dajejo čebeloreju malo dobička. Podpisani daje letos čebelorejem priliko, da po ceni dobijo dandenes jako praktične panje Dzierzonove sisteme, kakor tudi zdrave in čvrste čebele. Pri tem pa moram opomniti, da je moja konstrukcija panjev taka, da so pri prevažanju na pašo, ali kamorkoli, mej potem niti jedna čebela ne zgubi, zato se lahko panji po noči in po dnevi prevažajo.

Na dalje je konstrukcija taka, da imajo vezi od kositarja, ter se zgoraj lahko kakor škrinjica odprejo.

Teh 80 panjev je prav ugodno za rejo, ker nobena matica nij nad 2 leti stara, a je večina letošnjih.

Cena preračunjena je po starej dunajskej vagi, in sicer **16 kr. jeden sporec-funt**, vaga se skupno s panjem, in prijemlje se v **Postojni do konca septembra**.

Alozij Dekleva,
v hotelu „Evropa“ v Ljubljani.
(265—1)

Javno priznanje

izrekam „Peštanskej zavarovalnej družbi“, katera je škodo za moje zgorelo pohištvo po gospodu Franjo Stojcu, učitelju in okrajnemu zastopniku na Vrhniki, naglo in tako pošteno plačala, da se čutim dolžnega, izrekati „Peštanskej zavarovalnej družbi“ toplo zahvalo, ter priporočati posestnikom, da zavarujejo svoje imetje pri tej zavarovalnici.

Zaplano, dne 20. avgusta 1878.
(270—2)

Janez Trček, pogorelec.
Ignac Javornik, posestnik na Vrhniki, Matija Peckaj, } priče.
Marka Muhin, }